

KOČIČKA HAMLEY

a kouzelná knihovna

*Sandra J.
Paulová*

FRAGMENT

Kočka Hamley a kouzelná knihovna

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Sandra J. Paulová
Kočka Hamley a kouzelná knihovna – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2024

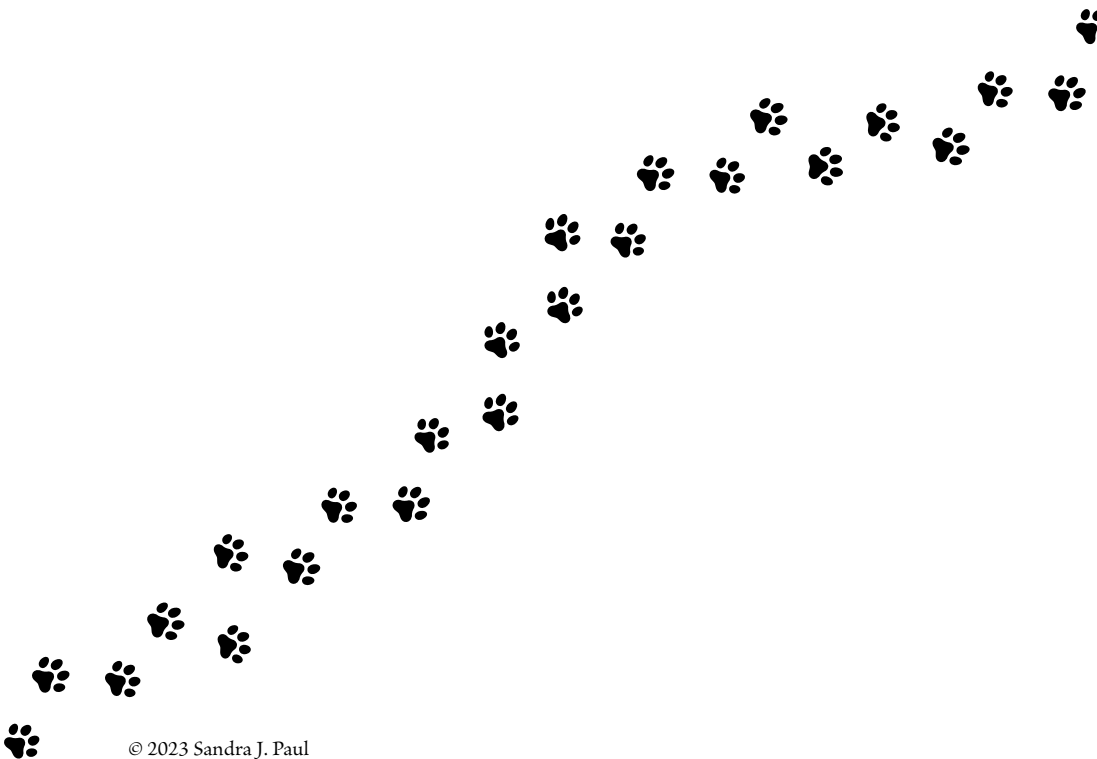
Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

KOČIČKA HAMLEY a kouzelná knihovna

Sandra J. Paulová

FRAGMENT

© 2023 Sandra J. Paul

© 2023 Uitgeverij Hamley Books

Translation © Tereza Dubenská, 2024

Cover design: PsyCat Cover Designs

Graphic design: Designs by Lotte

Drawings: Ann-Sophie D'Hollander

E-book konverze © GDTP Studio Albatros Media, 2024

ISBN 978-80-253-7022-3

ISBN e-knihy 978-80-253-7073-5 (1. zveřejnění, 2024) (ePDF)

ISBN e-knihy 978-80-253-7081-0 (1. zveřejnění, 2024) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-253-7082-7 (1. zveřejnění, 2024) (mobi)

1.

MNOHO KOČEK

Kočka Hamley rozuměla všemu, co její lidé říkali. Už se tak narodila. Stejně jako její maminka znala lidskou řeč, protože to byla černá kočka se zelenýma očima.

Někdy to považovala za výhodu, třeba když se dozvěděla řadu zajímavých věcí, které ostatní zvířata neznala. Například to, co se lidem líbí, a co naopak nemají rádi. Nebo proč se rádi mazlí s kočkami. Anebo proč jim vadí, když jim kočky lezou do postele – kvůli chlupům a tak! Proč mají rádi, když jim kočky leží na klíně – je to příjemné a hřejivé –, nebo proč se lidé někdy chovají hezky a jindy ošklivě.

„Neotravuje tě, že jim rozumíš?“ zeptala se jí jednou sestřička Lexi.

„Nebo že o nás říkají různé věci, a ty nemůžeš odpovědět?“ chtěla vědět její druhá sestřička Lilly.

„Nebo že je nemůžeš poprosit, aby občas pustili do domu myšky? Já je totiž rád chytám,“ řekl jejich nejlepší kamarád Lump. „Musím chodit do stodoly, abych nějaké našel. A chytání mi dá hrozně práce.“

„To je dobře, protože naši lidi povídali, že jsi ztloustnul,“ rozesmála se Hamley.

„Ztloustnul? Já? Taková urážka!“

„Myslíš? Mají tak trochu pravdu,“ podotkla kočičí mamka, která si k nim přišla lehnout.

„Já nejsem tlustý,“ namítl kocour. „Mám jen těžké kosti. A navíc bys takové věci neměla říkat. Nelíbí se mi, když se používají slova ‚ztloustnul‘ a ‚tlustý‘.“

„Jen opakuju, co říkali naši lidé,“ ohradila se Hamley. „Běťka tě občas nazývá cvalík.“

„Od té doby, co bydlíš u nás, jsi krapet přibral,“ připustila kočičí mamka, která byla do Lumpa trošinku zamilovaná. Lump býval protivný tlavý kocour, ale to už bylo dávno. Dnes se choval

hezky a díky němu se domem rozléhala spousta smíchu. Pořád však vyváděl lumpárny. Třeba lezl na vánoční stromek nebo lovil myši a ptáčky, které pak živé nosil domů. Myši Hamley tolik nevadily, ale ptáčků jí bylo líto. Jednou to taky Lumpovi pověděla.

„Nemůžu za to, že chutnají tak dobře.“

„Já vím, ale ptáčci jsou rozkošní,“ rozplývala se Hamley. „Hezky cvrlikají. Neměl bys jim ubližovat.“

„Tomu se říká příroda, dcerunko,“ vysvětlila jí kočičí mamka. „Kočky zkrátka rády loví. Jsme jako lvi. Ti také v divoké přírodě chytají jiná zvířata. S tím nikdo nic nenadělá. Když máme hlad, tak máme hlad.“

„Jenomže my dostáváme jídla dost, ne?“ nechápala Hamley. „Tak proč lovit?“

„Protože tu a tam mě popadne chuť na lahodný zákusek,“ rozchechtal se Lump. „Na maličkého opeřence.“

Když ovšem Lump zjistil, že to Hamley opravdu vadí, přestal ptáčky chytat a zůstal u myšek.

Hamley ho občas přistihla, jak se rozvaluje na zahradě a poslouchá ptačí zpěv. Zvlášť když nastalo jaro, na terasu zasvítilo první sluníčko a bylo skvělé jen tak lenořit venku a užívat si tepla. Lump to měl rád a Hamley taky. Jaro je krásné roční období a Hamley se líbilo, když mohla ležet na terase vedle své rodiny. Měla ji celou moc ráda.

„Hamley, ty ses zase zasnila,“ řekla kočičí mamka.

Kotě se usmálo, protože to byla pravda. Snilo o dalších kočkách v jejich domě. Navzájem by se přátelily a trávily spolu čas. Nebylo by úžasné mít doma daleko víc koček? Pak by se všem lidem rozvalovaly na klíně alespoň dvě nebo tři a hřály by je jako deky.

Úplně viděla Jindřicha, jak mu na klíně sedí tři kočky, zatímco on se snaží dívat do telefonu. Ach ano, to by se mu líbilo. Pak by si je mohl fotit, jak něžně podřimují. Protože koček není nikdo dost, že?

2.

MANGO

Hamley a její maminka seděly na terase a vyhřívaly se na sluníčku. Ostatní kočky si našly svoje místočka v zahradě. Ležely všude, třeba na dřevěných bedýnkách, které pro ně Bětko, Jindřich a Viola postavili ven.

Psi se váleli o kus dál. Jakmile nastalo jaro, Kamil a Kasper lenořili mimořádně rádi. V zimě trávili většinu času v domě, ale jakmile vyšlo sluníčko a venku se oteplilo, chodívali s kočkami ven. Tentokrát s nimi šel poprvé i Maurice. Maurice byl štěňátko, které jim Santa Claus daroval k Vánocům a které se okamžitě stalo Hamleyovým nejlepším kamarádem. Byl moc roztomilý a hodný. Neustále se na něco vyptával, až ostatní chlupáci obraceli oči v sloup, protože to

byly líné kůže, které nestály o nic jiného než o ti-
cho a klid.

„Hodně mi tě připomíná,“ řekla kočičí mamka,
když pozorovala Maurice, jak poskakuje kolem
ostatních psů. „Pořád vyzvídá.“

„Hele! Já tak hrozná nejsem,“ urazila se Hamley.

Kočí mamka si nemohla pomoci a musela se
smát.

„Mami, to teda nejsem!“

„Ale jsi, Hamley. Jsi zvědavá jako opice. Ne-
ustále se na něco vyptáváš. Dokonce i dneska na
Violčinu snídani.“

„Vždyť jedla takovou srandovní věc.“

„Tomu ovoci se říká mango. Ale to už jsem ti
vysvětlovala, ne?“

„Jenomže ta velká zelená koule se žlutou duži-
nou byla vážně divná.“

„Mango je exotické ovoce, Hamley.“

„Co znamená exotický?“

„Že nepochází z naší země.“

„A odkud se teda vzalo?“

„Ze země, které leží daleko odsud.“

„Jakých například?“

„No, to vlastně nevím. Vím jen, že... Vidiš, Hamley? Zase to děláš, ustavičně se na něco ptáš. Už chápeš, proč mi tě Maurice připomíná?“

Hamley se zasmála, protože najednou to viděla také.

„Dobrá, už se nebudu ptát na nic,“ prohlásila Hamley.

„Tak jsem to nemyslela,“ uklidňovala ji mamka.

„Hamley bez vyptávání není Hamley.“

„Mám to brát jako lichotku?“

„Co je to lichotka?“ zeptal se Maurice, který šel zrovna kolem. „O čem to mluvíte? Můžu se k vám přidat? Taky máte hlad? Mohl bych poslouchat, o čem si povídáte? Prosím! Prosím!“

Hamley a její maminka vyprskly smíchy.

„Utíkej si zdrímnout,“ poradila mu kočičí mamka. „Štěňátka potřebují odpočívat stejně jako koťata, vid', Hamley?“

„Ano,“ řekla Hamley a kývla na Maurice. „Najdi si pelíšek a dej si šlofíka, abychom se s maminkou mohly v klidu bavit.“

Maurice se šklebil, dokud ho Hamley nepopostrčila směrem ke Kamilovi a Kasperovi.

„Ti dva potřebují trochu pohybu. Zaběhni k nim a dokopej je k nějaké užitečné práci. Neměli by celé dny polehávat jako líné vši. Jen běž, Maurici.“

„Jenomže ti dva mě neposlouchají,“ fňukl Maurice.

„Tak je donuť. Zatahej je za uši nebo je hryzni do ocasu. Jen ať se ti darebáci proběhnou,“ smála se kočičí mamka. „Šup.“

Maurice se celý šťastný přestal dívat na Hamley a její maminku, koukl na Kamila s Kasperem a šel na to. Rozeběhl se ke dvěma velkým psům a o chvíli později už se ti tři honili po zahradě.

„Je docela příjemné, že už to nemusím dělat já,“ smála se Hamley. „Alespoň mám víc klidu.“

„Roste z tebe velká holka, Hamley, i když zůstaneš maličkatá navždycky,“ řekla kočičí mamka. „Pojď, zdřímne si. Co ty na to? Dnes mě čeká náročná noc.“

„Nepovídej.“ Hamley vyskočila na nohy a byla zase docela probuzená. „Co budeš dělat?“

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Kočička Hamley a kouzelná knihovna.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.